

43. nap Lónyerítésnyire — itt az erdő
 alatt dideregve toporzékol
 a tél — be-betör házamba
 talán az istenektől lopott
 tüztől sem fél — — —
 Melengetem próbálom védeni
 szívemet a fagytól — hisz
 tudom: ezen az erdélyi tájon
 csak az maradhat itthon
 kinek országa és háza
 toprongyosságában is a mindenséggel
 azonos.

MANDICS GYÖRGY

SOROZATOK

1, 2, 3, 4, ...
 3, 5, 7, 9, ...
 2, 2, 2, 2, ...
 törvény köszönt
 fa, kő, kő, fa,
 pad, pad, pad, pad
 láb, láb, láb, láb ...

Sorozatokba ütközöm:
 sétány, fasor, utca,
 sürgönykarók,
 vonattalpfa,
 idő,
 árpakeresztek,
 varjúsereg ...

Ugyanazok s mégis más elemek
 özönlenek. Fák, ablakok, percek halmazában
 fuldoklom, mert mindennapi utam akácait
 se tartja a fénybe emlékezetem.
 Három fasor közt fel nem ismerném már.
 Akác — bármelyik fa lehet a Tiszától Afrikáig.
 De mindnek nem adhatok más nevet,
 s a részletkülönbségek kiemelése
 sem megoldás, hisz oldalnyi szó se lenne elég,
 hogy e fát elhatároljam a következőtől
 vagy akár attól, amivé tíz év
 múlva válik —

Hát indexet adok mindnek:
 első pad, második, harmadik —
 első lécs, ... tizedik, ...
 nyolcadik hajnal ...
 ötödik híd ...

A természetes számok halmazán
 csüggök
 szívom kifogyhatatlan erejét:

mögöttem lépteim
 terítik
 gyűlölt konvergens sorukat
 amíg a csendre rálelek:

huszonegymillió,
 huszonegymillió
 egy